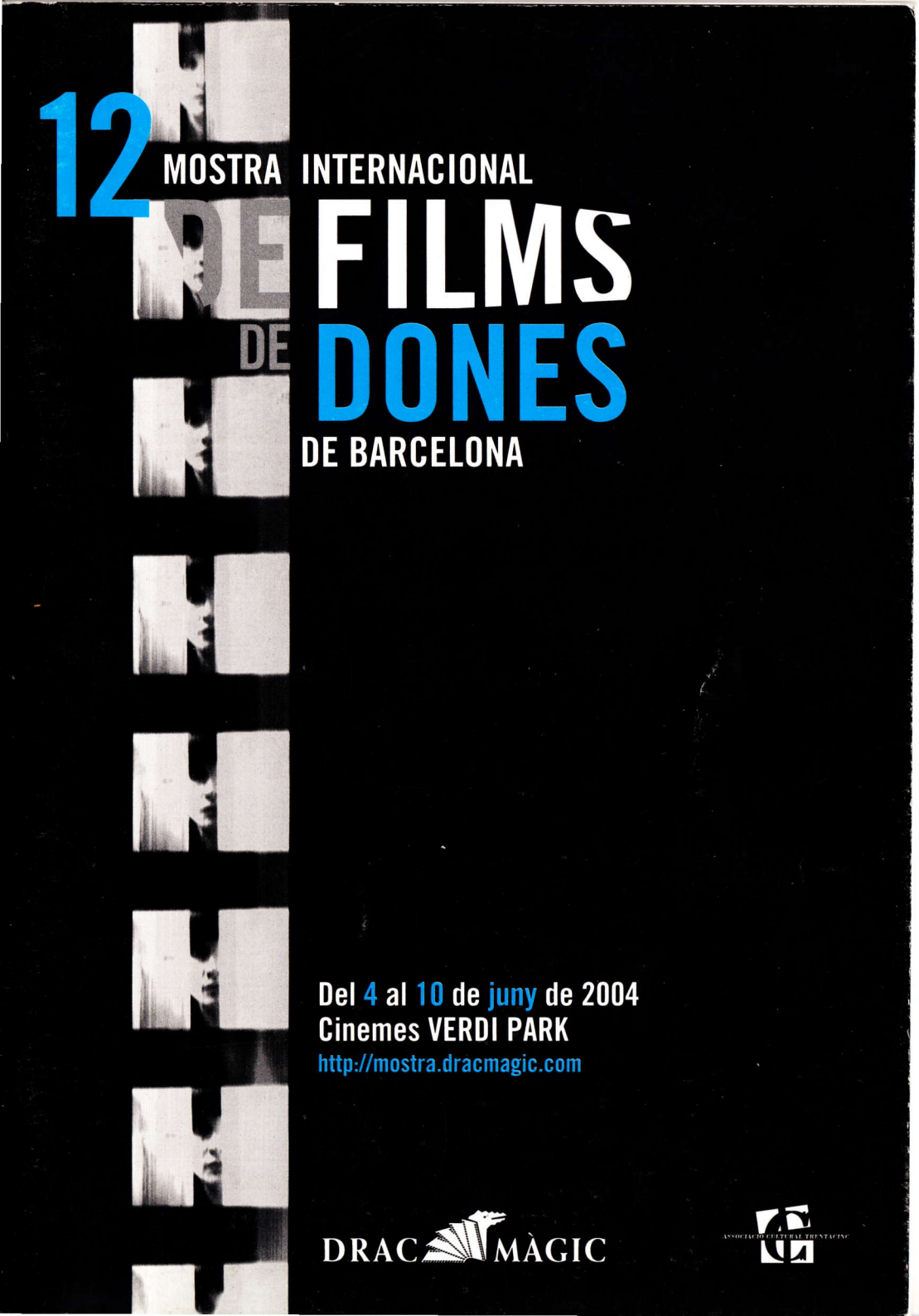

12 MOSTRA INTERNACIONAL DE FILMS DE DONES DE BARCELONA

Del 4 al 10 de juny de 2004
Cinemes VERDI PARK
http://mostra.dracmagic.com

DRAC MÀGIC

ASSOCIACIÓ CULTURAL TRENTACINC

MOSTRA INTERNACIONAL DE FILMS DE DONES DE BARCELONA

DRAC MÀGIC

del 4 al 10 de juny de 2004

ORGANITZACIÓ:
DRAC MÀGIC - COOPERATIVA PROMOTORA DE MITJANS AUDIOVISUALS
c/ València, 248, pral. 1a 08007 Barcelona
tel: 93 216 00 04 Fax: 93 215 35 19 email: drac.info@dracmagic.com
ASSOCIACIÓ CULTURAL TRENTACINC

AMB EL SUPORT DE:
AJUNTAMENT DE BARCELONA - INSTITUT DE CULTURA
AJUNTAMENT DE BARCELONA - SECTOR DE SERVEIS PERSONALS - CIRD
AJUNTAMENT DE BARCELONA - DISTRICTE DE GRÀCIA
CINEMES VERDI
DIPUTACIÓ DE BARCELONA - PLA D'IGUALTAT
DIPUTACIÓ DE BARCELONA - ÀREA DE CULTURA
INSTITUT CATALÀ DE LES INDÚSTRIES CULTURALS - GENERALITAT DE CATALUNYA

I LA COL·LABORACIÓ DE:
APIMED (Associació Internacional de Productors Independents de la Mediterrània)
ASSOCIACIÓ CATALANA DE CRÍTICS I ESCRIPTORS CINEMATOGRÀFICS
CA LA DONA
CAIXA DE CATALUNYA
CENTRE DE CULTURA DE LES DONES FRANCESCA BONNEMAISON
CINEMES RENOIR LES CORTS
COPEC
GOETHE INSTITUT BARCELONA
GUÍA DEL OCIO
LA PLATAFORMA. Festivals de cinema, vídeo i multimèdia de Barcelona
LUFTHANSA
LLIBRERIA PRÒLEG
TRAMA, Coordinadora de muestras y festivales de cine, vídeo y multimedia realizado por mujeres

EQUIP DE LA MOSTRA:
Direcció i programació: Mercè Coll i Mireia Gascón
Gestió: Eva Gou
Coordinació: Raquel Aranda
Organització: Meritxell Esquirol, Anna Fonoll, Lourdes Labara, Cèlia Ramon i Araceli Rilova
Premsa: Pilar Caballero
Disseny gràfic: Teresa Rosa
Maquetació: Araceli Rilova
Assessorament lingüístic: Francesc Madorell
Web: Araceli Rilova i Quim Fonoll
Espot: Enric Juste Noe i Lope Serrano Sol
Projeccions: Cinemes Verdi Park, c/ Torrijos, 49 - Tel.: 93 237 05 16

ÍNDEX

Pàgina

Presentació	5
Clàssiques de la Mostra	7
Pioneres	17
Recuperacions: Laura Mulvey	21
Visions de la República Democràtica Alemanya	25
Homenatge a Audre Lorde	3 1
Panorama: Documentals	35
Panorama: Ficcions	47
Programa especial: Real TV (Contra) representacions mediàtiques des dels feminismes	57
Curts en femení	67
Un espai propi, un film col·lectiu	79
Agraïments	80
Índex dels films	81

PRESENTACIÓ

La programació d'aquesta dotzena Mostra posa de relleu, un any més, la importància del treball creatiu de les realitzadores en el panorama actual de les produccions cinematogràfiques. L'afirmació "el cinema de les dones és el cinema", que ha presidit el desenvolupament del nostre treball al llarg d'aquests anys, queda plenament revalidada en aquesta nova edició. El cinema de dones, malgrat els límits imposats per la indústria i per la manca d'un ple reconeixement per part de la crítica, es presenta com a element imprescindible per entendre el que és avui el cinema.

Aquest any, la major part de les obres presentades són produccions actuals, de ficció o documentals, que aporten una visió política de les situacions viscudes per les dones des d'uns criteris diferents als establerts per la cultura dominant. L'adopció d'una perspectiva crítica sobre els fets tractats s'expressa, coherentment, amb un tractament divers de les imatges que invalida els paràmetres de la representació convencional. Quan s'interroguen sobre la realitat mostrada, aquestes realitzadores amplien les possibilitats de les imatges per donar compte del que hi ha i, en conseqüència, obren noves vies per a la creació cinematogràfica.

Les altres seccions de la programació (Recuperacions, Monogràfic, Pioneres) contribueixen a pal·liar part dels buits historiogràfics que han impedit visualitzar la contribució de les dones a la cultura cinematogràfica. La presentació d'aquestes obres és una invitació a reconèixer la contrarietat i el grau de desviació de les seves propostes en relació a les normes culturals i socials del moment en què es produeixen.

La difusió continuada de l'obra de certes realitzadores com Chantal Akerman, Ulrike Ottinger o Agnès Varda ens va impulsar l'any passat a obrir una nova secció, Clàssiques de la Mostra, representativa d'aquesta finalitat de difusió i coneixement de l'obra d'aquestes cineastes, perseguida al llarg de les diverses edicions realitzades. Aquest any hi hem incorporat la cineasta japonesa Naomi Kawase, que l'any passat vam donar a conèixer per primera vegada al nostre país, tot dedicant-li una retrospectiva.

La selecció que presentem no és el resultat d'una simple elecció d'obres entre les possibles, sinó que la seva agrupació i distribució en les diverses seccions respon a una determinada valoració del seu significat, en relació a altres obres o realitzadores incloses en la mateixa secció o a d'altres agrupades en els diversos apartats; la intenció no és eliminar diferències simplificant les seves propostes sota una temàtica comuna, sinó al contrari, conjugar-ne les dissemblances en un espai obert a les peculiaritats de cadascuna d'elles i capaç de mostrar, alhora, tota la riquesa del cinema realitzat per dones.

La programació inclou, com és habitual, la secció Curts en femení, on es dóna a conèixer l'obra de les realitzadores de curtmetratges de l'Estat espanyol, i la sessió dedicada a Un espai propi, un film col·lectiu, projecte convocat des de la plataforma de Trama, que aquest any convida totes les dones a expressar la seva particular visió sobre els desplaçaments a través de les imatges filmades en un pla-seqüència d'un minut.

Agraïm la contribució i el suport de totes aquelles persones i institucions que han fet possible un any més la realització de la Mostra, així com les aportacions de totes les espectadores i espectadors que han compartit el nostre entusiasme i que ens han ajudat amb la seva crítica a millorar el resultats del nostre treball.

CLÀSSIQUES DE LA MOSTRA

Chantal Akerman

Demain on déménage

Naomi Kawase

Ni Tsutsumarete

Kya Ka Ra Ba A

Ulrike Ottinger

Zwölf Stühle

Agnès Varda

Le lion volatil

Chantal Akerman

Nacionalitat: França-Bèlgica
Producció: Paulo Branco, 2004
Direcció: Chantal Akerman
Guió: Chantal Akerman, Eric De Kuyper
Fotografia: Sabine Lancelin
Música: Sonia Wieder-Atherton
Muntatge: Claire Atherton
Interpretació: Sylvie Testud, Aurore Clément, Jean-Pierre Marielle, Natacha Régnier, Lucas Belvaux, Dominique Reymond, Elsa Zylberstein
Durada: 112 minuts
Versió: original francesa
Format: 35 mm
Distribució: Gemini Films, París

DEMAIN ON DÉMÉNAGE

DEMÀ ENS TRASLLADEM

Charlotte, una jove soltera, tracta de guanyar-se la vida com a autora independent escrivint novel·les eròtiques per encàrrec, malgrat que la seva existència té molt poc a veure amb els arguments dels seus llibres. La mort del seu pare provoca un trasbals a la seva vida, que canviarà radicalment amb l'arribada de la seva mare, que envaeix el seu apartament amb totes les seves pertinences, inclòs un piano i els seus alumnes.

Aviat s'adonen que l'espai és massa petit per a la convivència i decideixen comprar un pis nou i vendre el dúplex on viuen. Les peripècies comencen amb els nombrosos visitants, futurs compradors del pis, i la història bascula entre la sàtira i la tragicomèdia.

Chantal Akerman es reconeix en la protagonista d'aquesta comèdia i confessa el seu vessant còmic, burlesc en la vida quotidiana. Incapaç de donar una definició definitiva del seu film, Chantal Akerman elabora un llista de paraules variades, com "aurora", "cançó", "llibertat", "subversió", "puresa",

"mamà", etc.., que són una bona mostra de les seves intencions en la realització d'aquesta obra inclassificable. Com a conclusió, afirma que a la pel·lícula hi ha múltiples estrats de significació que no pot de moment afirmar de forma clara i definitiva. Reconeix que hi ha moltes coses que se li escapen a ella mateixa i que, contràriament al que es pensa la majoria de vegades, l'autora, o l'autor, no controla el que diu en les seves obres.

Chantal Akerman, nascuda a Brussel·les el 1950, és una de les cineastes més prolífiques del cinema independent. La seva creativitat ha estat sempre guiada per una transformació constant dels principis narratius i figuratius amb què es construeixen les imatges cinematogràfiques. Tal com s'ha pogut comprovar en cadascuna de les edicions de la Mostra, el cinema de Chantal Akerman sempre aporta una mirada nova sobre la realitat que representa, sigui quin sigui el tipus de gènere utilitzat o l'espai d'exploració de les seves propostes.

Filmografia:
Saute ma ville (1968); *L'enfant aimé ou je joue à être una femme mariée* (1971); *La chambre 1* ; *La chambre 2*; *Hotel Monterrey* (1972); *Le 15 du 8*; *Haunting Out Yonkers* (1973); *Je, tu, il, elle* (1974); *Jeanne Dielman, 23 quai du Commerce, 1080 Bruxelles* (1975); *News from Home* (1977); *Les rendez-vous d'Anna* (1978); *Dis-moi* (1980); *Toute une nuit* (1982); *Un jour Pina m'a demandé*; *L'Home à la valise*; *Les années 80* (1983); *Paris vu par... vingt ans après*; *Family Business: Chantal Akerman Speaks About Film*; *New York, New York Bis* (1984); *Golden Eighties* (1985); *Window Shopping*; *Letters from Home*; *Rue Mallet-Stevens*; *Le marteau*; *La paresse* (1986); *Trois strophes sur le nom de Sacher*; *Les trois dernières sonates de Franz Schubert*; *Histoires d'Amerique* (1988); *Nuit et jour*; *Contre l'oubli* (1991); *Le déménagement* (1992); *D'Est* (1993); *Portrait d'une jeune fille de la fin des années 60 à Bruxelles* (1994); *Un divan à New York*; *Chantal Akerman par Chantal Akerman* (1996); *Le jour où* (1997); *Sud* (1999); *La captive* (2000); *De l'autre côté* (2002); *Demain on déménage* (2004)

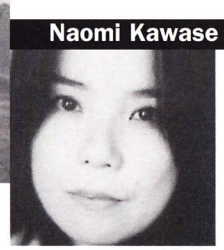

Naomi Kawase

Nacionalitat: Japó
Producció: Sent Inc., Naomi Kawase, 1992
Direcció: Naomi Kawase
Fotografia: N. Kawase
So: N. Kawase
Muntatge: N. Kawase
Durada: 40 minuts
Versió: original japonesa amb subtítols en anglès
Format: 16 mm
Distribució: The Japan Fundation, Tòquio

NI TSUTSUMARETE

L'ABRAÇADA

La realitzadora comença un itinerari a la recerca del seu pare, que mai no ha pogut veure. Contrariant els consells de la seva àvia, que tracta per tots els mitjans de dissuadir-la, Naomi Kawase inicia el seu viatge a través dels records fragmentaris de la seva infància i dels moments plenament viscuts en contacte amb la natura. Amb tota la força i la fragilitat dels sentiments, reconstrueix la seva vida com un *collage* d'impressions i paraules que es contraposen i s'harmonitzen al llarg de tot el relat. Aquest trajecte es converteix en un lúcid aprenentatge dels lligams que mantenim amb la vida. Les coses més simples esdevenen les més importants per donar sentit a la nostra existència.

Naomi Kawase va néixer el 1969 a la població de Nara. Als 18 anys va iniciar els seus estudis de fotografia a l'Escola d'Osaka (l'actual Escola d'Arts Visuals). El 1988 comença un període d'experimentació amb les arts audiovisuals que li aporta una nova experiència de la realitat.
L'obra d'aquesta cineasta ha estat reconeguda i premiada en espais internacionals de destacada importància, com els festivals internacionals de cinema documental Visions du Réel, Image Forum Festival, Amagata, New Asia Currents, així com als festivals de Rotterdam, Singapur, Locarno i Cannes, on va ser premiat el seu primer llargmetratge, *Moe no suzaku* (1997), i on ha estat seleccionat el seu darrer film, *Shara* (2003).

Naomi Kawase

KYA KA RA BA A

EL CEL, EL VENT, EL FOC, L'AIGUA I LA TERRA

Naomi Kawase realitza un dolorós trajecte a la recerca del seu pare, que la va abandonar des del seu naixement. Aquest pare desconegut ha provocat un gran buit a la seva vida que no ha pogut omplir l'afecte de la seva àvia, que la va criar. El sentiment de pèrdua marca el to d'aquest recorregut protagonitzat per la realitzadora, que tracta de donar resposta a les preguntes que l'obsessionen. Amb les informacions que li faciliten la seva àvia i mare adoptiva va reconstruint la seva existència amb una lúcida reflexió sobre el mateix mitjà cinematogràfic que utilitza. A través de les fotografies que conserva, reconstrueix la figura del seu pare i tracta de recuperar amb les imatges cinematogràfiques aquest temps embalsamat a les fotografies. La seva recerca és una lúcida reflexió sobre la fugacitat de les coses, de les vivències i dels records amb què construïm la nostra vida.

Filmografia:
Watashi ga tsuyoku kyomi wo motta mono wo o-kiku fix de kiritoru (1988); *Watashi ga iki-ikito kakawatte iko to suru jibatsu no gatai-ka* (1988); *My J-W-F* (1988); *Papa's Icecream* (1988); *Tatta hitori no kazoku* (1989); *Ima* (1989); *Chiisana ookisa* (1989); *Girl's Bread* (1990); *Like Happiness* (1991); *Ni tsutsumarete* (1992); *Shiroi tsuki* (1993); *Katatsumori* (1994); *Ten, mitake* (1995); *Kaze no kioku* (1995); *Utsushiyo* (1996); *Hi wa katabuki* (1996); *Moe no suzaku* (1997); *Somaudo monogatari* (1997); *Mange-kyo* (1999); *Hotaru* (2000); *Kya ka ra ba a* (2001); *Tsuioku no dansu* (2002); *Sharasojyu* (2003)

Nacionalitat: Japó-França
Producció: Sent Inc., Arte France, 2001
Direcció: Naomi Kawase
Guió: N. Kawase
Fotografia: N. Kawase, Masami Inomoto
So: Nobuyuki Kikuchi
Muntatge: N. Kawase
Interpretació: Yamashiro Kiyonobu, Kawase Uno, Ikegami Emiko
Durada: 50 minuts
Versió: original en japonesa amb subtítols en anglès
Format: Beta SP
Distribució: Sent Inc., Tòquio

Ulrike Ottinger

ZWÖLF STÜHLE

DOTZE CADIRES

Nacionalitat: Alemanya
Producció: Ulrike Ottinger Filmproduktion, 2004
Direcció: Ulrike Ottinger
Guió: Ulrike Ottinger
Fotografia: Ulrike Ottinger
Muntatge: Bettina Blickwede
Interpretació: Georgi Delijew, Genadi Skarga, Swetlana Djagiljewa, Boris Raev, Olga Rawitzkaja
Durada: 198 minuts
Versió: original rusa i alemanya amb subtítols en alemany
Format: 35 mm
Distribució: Ulrike Ottinger Filmproduktion, Alemanya

Abans de morir, una vella aristòcrata russa confia al seu cunyat un secret molt ben guardat: haver amagat les seves valuoses joies en un joc de dotze cadires que fou confiscat durant la Revolució i que ara estan dispersades arreu del país. El cunyat, Ippolit Matwejewitch Worobjaninow, antic membre de la noblesa, assumeix el desafiament de trobar el tresor. Però hi ha altres personatges que el busquen. Així comença una persecució frenètica que va de nord a sud, d'oest a est, per aigua i per terra, del camp a la ciutat, en què cada un dels protagonistes s'haurà d'enfrontar a nombrosos obstacles i farà servir diferents argúcies per adaptar-se al nou ordre social.

Mentre rodava *Südostpassage. Eine reise zu den neuen wwiben flecken auf der landkarte Europas* (2002), Ulrike Ottinger va viatjar per les "zones buides" del mapa d'Europa, alguns dels països oblidats pel discurs polític de la "Nova Europa". Paral·lelament es va embarcar en un viatge literari que la va portar a estudiar llegendes, contes i poesies d'aquells països per acabar descobrint una novel·la apassionant, *Les dotze*

cadires, escrita per Ilija i Jewgeni Petrow, dos germans de la ciutat ucraïnesa d'Odessa, i que Ulrike Ottinger va decidir portar al cinema. Publicada a finals dels anys vint, és un relat satíric sobre els canvis socials que van tenir lloc durant el període postrevolucionari a la Unió Soviètica i la realitzadora hi va veure de seguida una clara al·legoria de la present situació als antics territoris de l'URSS.

Zwölf Stühle conté alguns dels elements característics de l'obra d'Ulrike Ottinger, com el gust pel barroquisme i el grotesc, les referències poètiques i musicals, i és, a la vegada, un documental sobre la decadència d'una gran part de la població europea.

Ulrike Ottinger, nascuda el 1942, comença la seva obra cinematogràfica el 1972, després d'haver experimentat en el terreny de la fotografia i les instal·lacions. És una de les realitzadores alemanyes formalment més innovadores i el seu cinema, considerat d'avantguarda o *underground*, és un veritable espai de creació interdisciplinari, en què la pintura, la fotografia, l'etnologia, l'escenografia i la lingüística es combinen amb diferents estratègies narratives.

Filmografia:
Laokoon & Söhne (1972-73); *Berlinfieber* (1973); *Die Betörung der Blauen Matrosen* (1975); *Madame X - Eine absolute Herrscherin* (1977); *Bildnis einer Trinkerin* (1979); *Freak Orlando* (1981); *Dorian Gray im Spiegel der Boulevardpresse* (1983-84); *China. Die Künste - Der Alltag* (1985); *Superbia - Der Stolz* (1986); *Unisimage* (1987); *Johanna d'Arc of Mongolia* (1989); *Countdown* (1990); *Taiga* (1991-92); *Exil Shanghai* (1997); *Südostpassage. Eine reise zu den neuen weissen flecken auf der landkarte Europas* (2002); *The Specimen* (2002); *Ester. A Purimplay in Berlin* (2002); *Zwölf Stühle* (2004)

Agnès Varda

Nacionalitat: França
Producció: Agnès Varda, Ciné-Tamaris, 2003
Direcció: Agnès Varda
Guió: Agnès Varda
Fotografia: Mathieu Vadepied, Xavier Tauveron
So: Jean-Luc Audy, Dominique Gaborieau
Muntatge: Agnès Varda, Sophie Mandonnet
Interpretació: Julie Depardieu, David Deciron, Frédérick E. Grasser-Hermé, Valérie Donzelli
Durada: 12 minuts
Versió: original francesa
Format: 35 mm
Distribució: Ciné-Tamaris

LE LION VOLATIL

EL LLEÓ VOLÀTIL

El Lleó de la popular plaça de Denfert-Rochereau és un lloc habitual de trobada i la cruïlla d'incessants moviments. Clarisse, una noia que aprèn a utilitzar els seus poders clarividents, es creua amb Lazare, un empleat a les catacumbes. Entre ells naixerà una inevitable història d'amor plena de tendresa i romanticisme.

A mig camí entre la reflexió filosòfica i el batec dels sentiments, Agnès Varda ens proposa des de la seva sàvia vellesa un *divertimento* sobre un dels veïns més entranyables del seu barri, el Lleó de la plaça que cada dia pot veure des de les finestres de casa. La mirada de Varda tan clarivident com la que espera dominar Clarisse, la protagonista, ens descobreix una realitat oculta sota la superfície de les coses. Enmig del tràfec de la gent i dels cotxes sorgeix una història d'amor que trasbalsa l'ordre habitual. El Lleó immòbil de la plaça pren vida en una clara al·lusió a l'humor surrealista de Breton, que volia embellir els monuments de París donant un os per rosegar al Lleó de Belfort. Varda ens ofereix aquests minuts de bellesa transformant el Lleó de la plaça.

Agnès Varda neix el 1928 a Brussel·les. A París estudia pintura i entra en contacte amb la gent del Théâtre National Populaire tot iniciant el seu treball com a fotògrafa del grup. El 1954 fa el seu primer film, quan la *nouvelle nague* era encara llunyana. Després del rodatge de *Salut les cubains* abandona definitivament la fotografia per dedicar-se completament al cinema i funda Ciné-Tamaris, la seva pròpia productora. Durant els anys 70 participa activament en els moviments feministes.

Filmografia:
La pointe courte (1956); *Ô saisons, ô châteaux* (1957); *L'opéra mouffe* (1958); *Du côte de la côte* (1958); *Cléo de 5 à 7* (1961); *Salut les cubains* (1963); *La felicidad* (1965); *Elsa la rose - Las criaturas* (1966); *Loin du Vietnam* (1967); *Oncle Yanco* (1967); *Les demoiselles de Rochefort* (1967);*Black Panthers* (1968); *Lion's Love* (1969); *Nausicaa* (1970); *Daguerreotypes* (1974); *Réponses des femmes* (1975); *Plaisir d'amour en Iran* (1976); *Una canta la otra no* (1977); *Mur murs* (1980); *Documenteur* (1981); *Ulysse* (1982); *Une minute pour una image* (1983); *Les dites "Cariatides"* (1982); *7P., cius., s. de b., ...à saisir* (1984); *Sin techo ni ley* (1985); *T'as de beaux escalir, tu sais...* (1986); *Kung Fu Master* (1987); *Jane B. par Agnès V.* (1987); *Jacquot de Nantes* (1991); *Les demoiselles ont eu 25 ans* (1993); *Las 100 y una noches* (1995); *L'univers de Jacques Demy* (1995); *Los espigadores y la espigadora* (2000);*Deux ans après* (2002); *Le lion volatil* (2003)

PIONERES

Elinor Glyn

Knowing Men

Esfir Shub

Ispanija

Elinor Glyn

KNOWING MEN

CONEIXENT ELS HOMES

Nacionalitat: Gran Bretanya
Producció: Elinor Glyn, 1930
Direcció: E. Glyn
Guió: E. Glyn, Edward Knoblock
Fotografia: Charles Rosher
Interpretació: Carl Brisson, Elissa Landi, Helen Haye, C.M. Hallard, Henry Mollison, Thomas Weguelin, Marjorie Loring
Durada: 95 minuts
Versió: original anglesa
Format: 35 mm
Distribució: British Film Institute, Londres

Una conferenciant mostra a una audiència femenina com s'han d'entendre els homes, que són descrits com una espècie animal estranya. Paral·lelament, una noia que acaba de sortir d'un internat prova de conèixer el seu amant, al qual l'ha promès la seva tia sense el seu consentiment.

Novel·lista, periodista, guionista i realitzadora, Elinor Glyn (1864-1943) va néixer a Anglaterra però va emigrar als Estats Units el 1920 per iniciar la seva carrera cinematogràfica com a guionista, i acabar fundant la seva pròpia productora, Elinor Glyn Ltd. Algunes de les seves obres van suscitar fortes polèmiques i van patir atacs pel seu contingut feminista. És el cas de la seva novel·la *It*, que va ser portada al cinema per Clarence G. Badger el 1927.

Filmografia
Knowing Men (1930); *The Price of Things* (1930)

Esfir Shub

ISPANIJA

ESPANYA

Documental antifeixista que la realitzadora Esfir Shub dedica al poble espanyol com a homenatge per la seva lluita contra l'exèrcit franquista. El film mostra la desfeta republicana a través d'un recorregut per diferents indrets d'Espanya a partir de les imatges d'arxiu filmades per a la Soiuzkinokronika, la productora oficial de noticiaris.

Ispanija és un dels exemples més brillants de film propagandístic. En aquest cas, es tractava d'animar el públic soviètic a lluitar contra el feixisme davant la imminència de la guerra. Les imatges del film, captades pel fotògraf Roman Karmen, un dels cronistes de guerra més destacats del règim soviètic, constitueixen una part molt important de la iconografia de la Guerra Civil Espanyola i són utilitzades freqüentment en els documentals que tracten sobre aquell episodi.

Recordada com a pionera del muntatge, Esfir Shub també ho va ser en la utilització de tècniques de filmació i de concepció de l'escena cinematogràfica que més endavant serien utilitzades en el *cinéma-verité*, especialment a partir de l'època del cinema sonor.

Filmografia:
Velikij put (1927); *Padeniye dinastij Romanovykh* (1927); *Rossiya Nikolaya II i Lev Tolstoy* (1928); *Sevodnya* (1929); *KshE (Komsomol-Shef-electrifikatsi)* (1932); *Moskva stroit metro* (1934); *Strana Sovetov, Turtsiia na podeme* (1937); *Ispanija* (1939); *Kino za XX let* (1940); *20 let sovetskogo* (1940); *Fashizm budet razbit, Strana rodnaia* (1942); *Sud v Somolenske* (1946)

Nacionalitat: URSS
Producció: Mosfilm, 1939
Direcció: Esfir Shub
Guió: Vsévolod Vishnevski
Fotografia: Roman Karmen, Boris Makasséiev
Música: Gavriil Popov
Muntatge: K. Moskviná, M. Peresliéguina
Durada: 88 minuts
Versió: original russa i castellana
Format: 35 mm
Distribució: Filmoteca Nacional, Madrid

RECUPERACIONS

Laura Mulvey

Disgraced Monuments

Laura Mulvey
Mark Lewis

Nacionalitat: EUA
Producció: Laura Mulvey, Mark Lewis, 1993
Direcció: L. Mulvey, M. Lewis
Guió: L. Mulvey, M. Lewis
Fotografia: Thomas H. Turnbull
Música: Karl Jenkins, Michael Ratledge
Muntatge: Tom Hayes
Durada: 55 minuts
Versió: original anglesa i russa amb subtítols en anglès
Format: VHS
Distribució: Laura Mulvey

DISGRACED MONUMENTS

MONUMENTS CAIGUTS EN DESGRÀCIA

El 1918, just un any després de la Revolució Russa, Lenin, va proclamar un decret governamental per promoure la construcció de monuments que honoressin els ideòlegs revolucionaris com Marx i Engels. El pla de Lenin també prescrivia l'enderrocament de totes les estàtues dels tsars i els seus seguidors. Després de la mort de Lenin, el 1924, la llista de monuments que havia proposat va caure en l'oblit i va ser substituïda pels líders del nou règim, especialment pel mateix Lenin. Amb el col·lapse de la Unió Soviètica, però, molts d'aquels monuments van ser demolits o guardats al Museu Temporal d'Art Totalitari.

Utilitzant material inèdit d'arxiu i entrevistes amb artistes, historiadors de l'art i directors de museus i galeries, aquest vídeo examina de quina manera ens connectem amb el passat i com cada nova etapa de la història comporta una lluita amb els vells monuments.

Realitzadora cinematogràfica feminista i teòrica de Gran Bretanya, Laura Mulvey situa la seva obra en la vinculació entre política feminista, teoria psicoanalítica i l'estètica d'avantguarda dels anys 70. És coneguda principalment pel seu assaig *Visual Pleasure and Narrative Cinema* (1975).

Mark Lewis (1957) és un realitzador i videoartista canadenc. Després de realitzar *Disgraced Monuments* conjuntament amb Laura Mulvey, va començar a treballar en una sèrie de videoinstal·lacions on refeia seqüències de films clàssics per sotmetre a revisió els seus clixés.

Filmografia:
Penthesilea: Queen of the Amazons (1974); *Riddles of the Sphinx* (1977); *Amy!* (1979) *Crystal Gazing* (1982); *Frida Kalho and Tina Modotti* (1982); *The Bad Sister* (1983); *Disgraced Monuments* (1993)

VISIONS DE LA REPÚBLICA DEMOCRÀTICA ALEMANYA

Gitta Nickel

Sie

Iris Gusner

Kaskade rückwärts

Helke Misselwitz

Winter adé

GOETHE-INSTITUT
BARCELONA

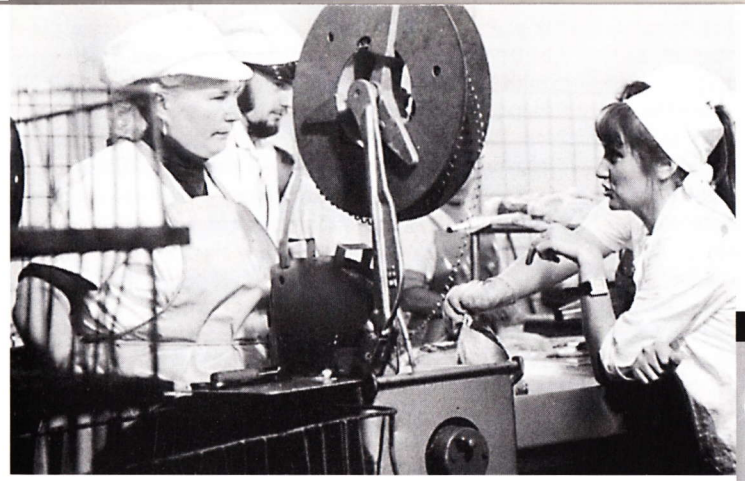

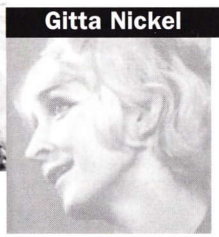

Gitta Nickel

SIE

ELLA

Nacionalitat: República Democràtica Alemanya
Producció: DEFA Studios für Kurzfilme, 1970
Direcció: Gitta Nickel
Guió: G. Nickel
Fotografia: Niko Pawloff
Música: Ciril Cibulka
Muntatge: Maja Ulbrich
Durada: 29 minuts
Versió: original alemanya
Format: 35 mm
Distribució: Progress Film-Verleich GmbH, Berlin

Sie mostra la vida i les aspiracions d'un grup de treballadores d'una fàbrica tèxtil berlinesa a partir de les converses que tenen amb una metgessa i assessora de planificació familiar. Els seus plans de futur, els desitjos de formació, el que pensen de la família i les condicions de treball són alguns dels temes de què parlen d'una manera oberta i posen al descobert les contradiccions que hi havia als anys 70 a la RDA entre les lleis a favor de la promoció de les dones i la realitat.

Gita Nickel és una de les pioneres del documental de l'Alemanya de l'Est. Nascuda el 1936 a Briensdorf, va seguir estudis de pedagogia i llengua alemanya a la Universitat Helmbodt, de Berlín. Va començar a treballar com a assistent de realització als estudis de la DEFA en documentals sobre ciència per passar als de ficció a partir de 1959.

Filmografia:
Sie (1970); *Jung sein - und was noch?* (1977); *Und der Mensch lebt auf der Erde* (1983); *Wenn man eine Liebe hat* (1986); *Zwei Deutsche* (1988); *Den wind auf der Haut spüren* (1989); *Eine Deutsche Geschichte - Wir haben die Mauer durchbrochen* (1989); *Was wird aus mir...* (1990); *China meine Liebe, mein Leben, Eva Siao - ein Porträt* (1990); *Brüder und Schwestern in Deutschland* (1990); *Lange Marsch - Die Rote Armee in Europa, Der* (1991); *Babelsberg - Glanz und Elend einer Filmstadt* (1991); *Es begann in Eberswalde* (1995); *Schalom, Genossen* (1996); *Ich war Bürger der DDR* (1999)

Iris Gusner

KASKADE RÜCKWÄRTS

CASCADA AL REVÉS

Maja és una dona d'uns trenta anys que fa un gir radical a la seva vida quan decideix abandonar el seu poble per traslladar-se a la ciutat amb la seva filla. A través de la noia coneix persones molt diverses que la confronten amb altres formes de viure i de pensar. També coneix Toni, un compositor del qual s'enamora. Aquest, però, defuig el compromís, mentre que Gerd, el seu cap, l'admira en secret.

Iris Gusner va néixer a Trautenau el 1941 i va estudiar a l'Escola de Cinema de Moscou des del 1961 fins al 1967. Després va treballar a la televisió estatal fins que el 1970 va entrar als estudis de la DEFA, on es va iniciar en la realització fent d'assistent de direcció de Konrad Wolf. El seu llargmetratge *Alle meine Maedchen* va tenir una forta repercussió per la seva perspectiva feminista.

Filmografia:
Strahavoy agent (1967); *Was halten Sie von Leuten, die malen* (1974); *Das Blaue Licht* (1976); *Man nennt mich jetzt Mimi...* (1976); *Einer muß die Leiche sein* (1977); *Alle meine Mädchen* (1980); *Wäre die Erde nicht rund...* (1981); *Kaskade rückwärts* (1984); *Ich liebe dich - April! April!* (1988); *Sommerliebe* (1993)

Nacionalitat: República Democràtica Alemanya
Producció: DEFA Studio für Spielfilme, 1984
Direcció: Iris Gusner
Guió: I. Gusner, Roland Kästner
Fotografia: Roland Dressel
Música: Gerhard Rosenfeld
Muntatge: Karin Kusche
Interpretació: Carl Heinz Choynski, Siegfried Höchst, Johanna Schall, Jaecki Schwarz, Marion Wiegmann
Durada: 96 minuts
Versió: original alemanya
Format: 35 mm
Distribució: Progress Film-Verleich GmbH, Berlin

Helke Misselwitz

WINTER ADÉ

ADEU A L'HIVERN

Helke Misselwitz emprèn un viatge per la RDA amb l'objectiu de recollir les vivències i anhels de les dones. El trajecte en tren és, alhora, una metàfora de la vida i el fil conductor entre les diferents històries, que acaben conformant un retrat social d'aquell país des d'una perspectiva feminista.

Helke Misselwitz va néixer a Zwickau el 1947. Va combinar els estudis de cinema amb els de belles arts i l'any 1982 es va graduar a l'Escola de Cinema de Babelsberg. Va treballar a la televisió estatal com a directora de programes infantils i juvenils i també com a realitzadora de documentals a la DEFA fins al 1991.

Nacionalitat: República Democràtica Alemanya
Producció: DEFA Studios für Dokumentarfilme grupe Kinobox, 1988
Direcció: Helke Misselwitz
Guió: H. Misselwitz
Fotografia: Thomas Plenert
Música: Mario Peters
Muntatge: Gudrun Plenert
Durada: 116 minuts
Versió: original alemanya amb subtítols en castellà
Format: 35 mm
Distribució: Progress Film-Verleich GmbH, Berlin

Filmografia:
Documentals: *Tango Traum* (1985); *Winter adé* (1988); *Wer fuerchtet sich vorm schwarzen Mann* (1989); *Sperrmuell* (1999); *Leben ein Traum* (1994); *Meine Liebe Deine Liebe* (1995)
Ficcions: *Herzspring* (1982); *Engelchen* (1996); *Das 7.Jahr-Ansichten zur Lage der Nation* (TV, 1997)

HOMENATGE A AUDRE LORDE

Sonali Fernando

The Body of a Poet. A Tribute to Audre Lorde

Michelle Parkerson
Ada Gay Griffin

A Litany for Survival: The Life and Work of Audre Lorde

Abans d'iniciar la lectura de poesies a la Universitat de Stanford, parlant d'una manera semblant a com ho va fer Virginia Wolf a les conferències que van donar lloc a la seva obra més celebrada, *Una habitació pròpia*, Audre Lorde va dir: «Sóc una feminista, negra, lesbiana, guerrera, poeta, mare que faig la meva feina». I va afegir: «Qui sou vosaltres i com feu la vostra?».

Negra, poeta, lesbiana, feminista, mare..., Audre Lorde (1934-1992) és una de les autores feministes més importants del segle XX, amb una vigència inqüestionable. Les seves aportacions van ser decisives i van donar dimensions noves tant al moviment feminista, limitat pels seus postulats academicistes i predominantment blancs, com al moviment pels drets civils de la població negra, marcadament masclista i homòfoba. També va ser una visionària que es va avançar a la seva època portant les seves inquietuds personals al terreny de la reflexió política per plantejar qüestions com la maternitat lesbiana o la relació entre política, economia i cos de les dones.

Nascuda al barri de Harlem, Nova York, Audre Lorde va començar a escriure poesia per expressar les seves inseguretats i els seus sentiments reprimits. L'any 1968, en plena escalada de les tensions racials als Estats Units, inicia la seva tasca com a docent a Tugaloo College, una universitat per a negres de Jackson, Mississippi. Allà va entrar en contacte amb altres formes d'activisme pels drets civils i va decidir dedicar-se a la poesia com a forma de lluita política.

Vint anys després de l'aparició de *Sister Outsider*, que recull els articles i conferències de l'autora i una entrevista amb Adrienne Rich, celebrem la iniciativa de l'editorial horas y HORAS, que l'ha publicat en castellà amb el títol de *La hermana, la extranjera*. Coincidint amb aquest fet, volem retre un homenatge a la poeta amb la projecció de dos films dedicats a la seva figura.

Sonali Fernando

THE BODY OF A POET. A TRIBUTE TO AUDRE LORDE

EL COS D'UNA POETA. TRIBUT A AUDRE LORDE

Nacionalitat: Gran Bretanya
Producció: A Peripheral Vision, 1995
Direcció: Sonali Fernando
Guió: S. Fernando
Fotografia: Carolyn Chen
Música: Dominique le Gendre
Muntatge: Nasser Aslam
Interpretació: Rhetta Greene, Medusa, Nija Murphy, Tashia Asante, Pat Branch, Kalena Coleman
Durada: 29 minuts
Versió: original anglesa
Format: Beta SP
Distribució: Cinenova, Londres

– Premi de l'Audiència al L.A. Outfest (1996)

Film que recrea alguns dels moments de la vida d'Audre Lorde, des de la seva infantesa fins a la mort. La narració de fragments de les seves poesies és reforçada amb imatges d'una gran bellesa, que ofereixen una visió original d'alguns dels aspectes clau per entendre el seu trajecte, com els anys d'escola, el racisme, l'erotisme, la maternitat o la seva activitat social.

Realitzadora londinenca i productora de televisió, Sonali Fernando ha dirigit nombrosos films documentals i de ficció de temàtica molt diversa. Amb la seva primera pel·lícula, *Shakti* (1993), es va guanyar el reconeixement de la crítica internacional.

Filmografia:
Shakti (1993); *The Body of a Poet. A Tribute to Audre Lorde* (1995); *The Fine Art of Crime* (1998); *Superstar on Trial (2001); India Calling* (2002)

Michelle Parkerson
Ada Gay Griffin

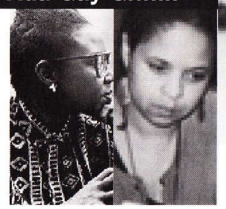

A LITANY FOR SURVIVAL: THE LIFE AND WORK OF AUDRE LORDE

LLETANIA PER LA SUPERVIVÈNCIA: VIDA I TREBALL D'AUDRE LORDE

Aquest documental presenta diverses entrevistes amb poetes i activistes que es van relacionar amb Audre Lorde, com Adrienne Rich, Sapphire i Sonia Sánchez. Totes li reten homenatge i reconeixen les influències que va exercir Lorde sobre elles com a font d'inspiració. La mateixa Lorde va col·laborar en la construcció del que, després de vuit anys de treball, va acabar essent un retrat d'una gran riquesa, on es mostra la força creativa de l'autora.

Ada Gay Griffin va estudiar art, ciències polítiques i literatura negra feminista. Des del 1988 és directora executiva de la productora Third World Newsreel. Actualment treballa en una sèrie de documentals sobre la pervivència del classisme i el racisme a les àrees semirurals d'Estats Units.

Michelle Parkerson és escriptora i realitzadora independent. Alguns dels seus treballs per a la televisió li han merescut el reconeixement de la crítica, com *But Then She's Betty Carter*. És membre de la American Film Institute's Directing Workshop for Women.

Filmografia de Michelle Parkerson:
Sojourn (1973); *But Then She's Betty Carter* (1980); *Storme: Lady of the Jewel Box* (1987); *A Litany for Survival: The Life and Work of Audre Lorde* (1995)
Filmografia de Gay Griffin:
Odds and Ends; A Litany for Survival: The Life and Work of Audre Lorde (1995)

Nacionalitat: EUA
Producció: Third World Newsreel, 1995
Direcció: Ada Gay Griffin, Michelle Parkerson
Guió: A. Gay Griffin, M. Parkerson
Fotografia: Larry Banks, John Bentham, Michael Chin, Christine Choy, Crystal Arnette Griffitn, Arthur Jafa, Herman Lew, Al Santana
So: Oriane J. L. Takagi
Muntatge: Holly Fisher
Durada: 90 minuts
Versió: original anglesa
Format: 16 mm
Distribució: Third Word Newsreel, Nova York

PANORAMA

DOCUMENTALS

Du ska nog se att der gar över

L'etr@nger du grand fleuve

Life & Debt

Santa Liberdade

Texas-Kabul

Tupperware!

Les water mamas

Yo no sé qué me han hecho tus ojos

Zohre & Manouchehr

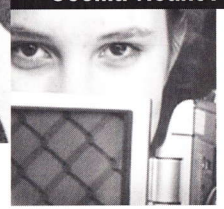

Cecilia Neant-Falk

DU SKA NOG SE ATT DER GÅR ÖVER

NO ET PREOCUPIS, JA SE LI PASSARÀ

Nacionalitat: Suècia
Producció: Cecilia Neant-Falk, Riot Reel, Mägersten, 2003
Direcció: Cecilia Neant-Falk
Guió: C. Neant-Falk
Fotografia: Camilla Hjelm, C. Neant-Falk
Música: Stina Nordenstam, Ani Di Franco, Eva Dahlgren
Muntatge: C. Neant-Falk, Josef Nyberg, Berit Ljungstedt
Durada: 74 minuts
Versió: original sueca
Format: 35 mm
Distribució: Swedish Film Institute

– Premi FIPRESCI al Festival de Sydney (2003)
– Millor documental al Festival de Guldbaggegalan (2004)
– Menció especial al Turin G&L Film Festival (2004)

El segon llargmetratge de Cecilia Neant-Falk desenvolupa els temors i els somnis de tres adolescents quan descobreixen que els agraden altres noies. Arran d'un anunci publicat en una revista, on es buscaven noies adolescents que se sentissin atretes per altres noies, la directora va decidir seguir per un període de tres anys l'evolució personal de tres de les joves que van respondre: la Joppe, la Natalie i la My.

El film combina les entrevistes realitzades per la directora a les tres noies amb imatges filmades per les mateixes protagonistes, com si es tractés d'un diari filmat secret, així expressen sense pudor, i de vegades amb molt de sentit de l'humor, les pors, els somnis i els equívocs a què es veuen sotmeses cada dia. Les tres noies són lesbianes però ningú del seu entorn no ho sap, ni els pares ni els amics de l'institut.

No et preocupis, ja se li passarà és un documental que parteix d'unes vivències concretes però que fàcilment és generalitzable a l'experiència de ser adolescent i lesbiana.

Nascuda l'any 1971 a Suècia, Cecilia Neant-Falk va estudiar cinema a l'Escola Superior de Realització Audiovisual de París i ha completat aquesta formació amb estudis de periodisme. Posteriorment es va formar en periodisme, història i teoria cinematogràfica a la Universitat d'Estocolm. El 1997 va corealitzar, amb Nina Bergström, el seu primer documental, *Väninnor - berättelser från garderoben*, que ha rebut diferents premis.

Filmografia:
Väninnor - berättelser från garderoben (1996); *Du ska nog se att det gar över* (2003)

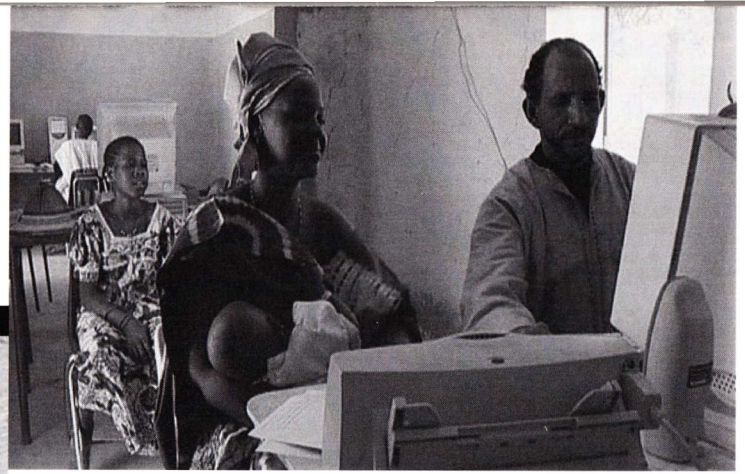

Annik Colomès

L'ETR@NGER DU GRAND FLEUVE

L'ESTR@NGER DEL GRAN RIU

Internet acaba d'arribar a un poble rural de la ribera del Níger, al nord de Mali. Tota la comunitat participa en la construcció d'un centre multimèdia comunal, el Telecentre de Niafunké. Les dones del poblat s'interessen pels últims models de vestits de les revistes de moda i així poder-los copiar, o saber quins dies són més fèrtils per poder evitar l'embaràs. A la nit, un animador projecta sobre una pantalla el resultat de les recerques que l'auditori li demana: els horaris de tren, el preu de les vaques al mercat de Tombouctou, etc. Internet en aquest poble d'Àfrica té un sentit comunitari i un ús socialitzador que nosaltres desconeixem.

El documental mostra a través de l'arribada d'aquesta nova eina de comunicació els interessos i les motivacions d'aquesta comunitat i paral·lelament proposa un ús diferent d'aquest mitjà que contrasta amb el que és habitual en les nostres societats desenvolupades.

Annick Colomès ha treballat com a directora de producció en una trentena de films de Solveig Anspach, Jean Pierre Ameris, Pascale Ferran, Pascal Kané, Alexandra Rojo, Valeria Sarmiento..., entre d'altres. Actualment escriu el guió del seu pròxim llargmetratge: *Demain, peut-être*.

Filmografia:
L'etr@nger du grand fleuve (2003)

Nacionalitat: França
Producció: Les Films Constance, Les Films d'Ici, 2003
Direcció: Annick Colomès
Guió: A. Colomès
Fotografia: Nicolas Jouvin
Música: Ali Farke Touré
Muntatge: Catherine Quesemand
Durada: 52 minuts
Versió: original francesa i songa amb subtítols en francès
Format: Beta SP
Distribució: Doc&Co, París

Stephanie Black

LIFE & DEBT

VIDA I DEUTE

Nacionalitat: Jamaica-EUA
Producció: Tuff Gong Pictures, 2001
Direcció: Stephanie Black
Guió: Jamaica Kincaid
Fotografia: Kyle Kibbe, Richard Lannaman, Malik Hassan Sayeed
Música: Mutabaruka
Muntatge: John Mullen
Durada: 86 minuts
Versió: original anglesa
Format: 35 mm
Distribució: New Yorker Films, Nova York

– Premi del Públic One World, Festival de Cinema dels Drets Humans de Praga, 2002
– Premi Especial del Jurat, Festival de Cinema dels Drets Humans de París, 2004

País turístic per excel·lència, Jamaica és també un exemple de primer ordre dels perills que comporta la globalització econòmica per als països en procés de desenvolupament. Utilitzant-lo com a exemple de país tutelat pel Fons Monetari Internacional i altres institucions creditores durant vint-i-cinc anys, aquest film punyent disseccionа el "mecanisme del deute", instaurat a gran part del planeta i causant directe de la destrucció de la indústria i l'agricultura autòctones de la majoria de països del Sud, que fins i tot han d'importar els productes de primera necessitat i les matèries que abans produïen.

El text, escrit i narrat per la novel·lista i poeta Jamaica Kincaid, és una adaptació feta per ella mateixa del seu cèlebre assaig *A Small Place* (1987). També és una ferotge crítica al colonialisme, a les seves repercussions socials, així com una emotiva reflexió sobre les conseqüències personals. Stephanie Black ha volgut recuperar-lo per la seva vigència dins l'actual context neocolonial que caracteritza Jamaica.

Stephanie Black ha realitzat i produït documentals per a diversos programes i canals de televisió, com Sesam Street, Cartoon Network o Nickelodeon. El 1990 guanya el Premi del Festival de Cinema de Sundance al Millor Documental per *H-2 Worker*, film polèmic que posava al descobert l'explotació laboral de la mà d'obra temporera de Florida.

Filmografia:
H-2 Worker (1990); *Making of Chant down Babylon* (1999); *Life & Debt* (2001)

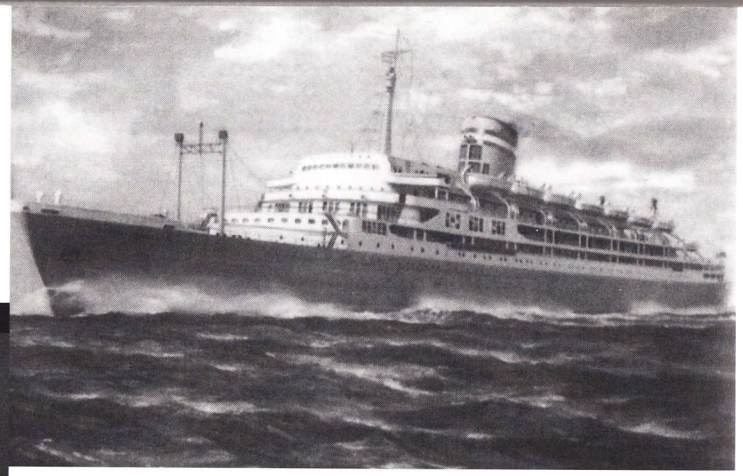

Margarita Ledo

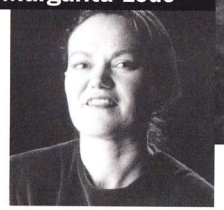

SANTA LIBERDADE

Nacionalitat: Espanya
Producció: Nós Productora Cinematográfica Galega, 2004
Direcció: Margarita Ledo
Fotografia: Luís Abramo, Rui Poças
Música: Manuel Rodeiro
Muntatge: Manu Mayo, M. Ledo
Durada: 88 minuts
Versió: original gallega amb subtítols en castellà
Format: Beta SP
Distribució: Sherlock Films, Madrid

Reconstrucció del segrest, el 1961, del transatlàntic de bandera portuguesa *Santa María*, que feia la línia de la Guaira a Vigo. L'acció va ser realitzada per un grup d'homes gallecs i portuguesos, exiliats de les dictadures franquista i salazarista i que estaven organitzats com a Directorio Revolucionario Ibérico de Liberación (DRIL). El govern nord-americà, sota la presidència de J. F. Kennedy, va desplegar una gran operació de captura, però no va poder localitzar-lo fins al cap de tres dies. Després d'unes complexes negociacions, el segrest va finalitzar quan se'ls va concedir el dret d'asil a Brasil, per ordre del president Janio Cuadros.

Gràcies al treball de Margarita Ledo hem recuperat de la mà dels seus protagonistes un dels episodis més desconeguts de les lluites antifeixistes a Espanya i Portugal. El vaixell ha entrat a la llegenda amb el nom de *Santa Liberdade* i gràcies al testimoni de les persones entrevistades podem recuperar-ne el seu significat com a símbol de la lluita per la llibertat.

Margarita Ledo Andión va néixer el 1951 a Castro de Rei, Lugo. El 1970 va publicar el seu primer llibre, un poemari. Ha treballat en la redacció de diversos diaris i va haver d'exiliar-se a Portugal, on va viure fins a 1976, i a partir de 1991 va intervenir en la creació de la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat de Santiago de Compostel·la, de la qual va ser la seva primera degana. Actualment compagina la seva tasca docent com a catedràtica de comunicació audiovisual i publicitat amb la investigació de la imatge documental.

Filmografia:
Santa liberdade (2004)

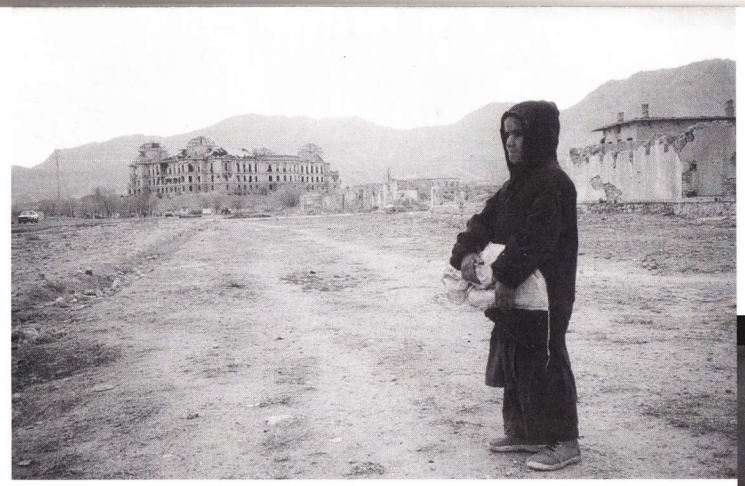

Helga Reidemeister

TEXAS-KABUL

Nacionalitat: Alemanya
Producció: Ohne Gepäck, Berlin 2004
Direcció: Helga Reidemeister
Guió: H. Reidemeister
Fotografia: Lars Barthel, Yoliswa Gärtig
So: Nic Nagel, Knut Beulich
Muntatge: Dörte Völz. Mammarella
Durada: 93 minuts
Versió: original alemanya i anglesa amb subtítols en anglès
Format: Beta SP
Distribució: Ohne Gepäck, Berlín

Road movie política en què Helga Reidemeister intenta trobar el sentit comú en temps de guerra. Al mateix temps, el documental també és un viatge al passat; per a la realitzadora, les ruïnes de Kabul són un recordatori de les ciutats alemanyes devastades després de la II Guerra Mundial.

Aquesta és una pel·lícula sorgida de l'estat d'emergència, tant intern com extern. Perquè, un cop va quedar profundament trasbalsada pels auguris de guerra després de l'11-S a Nova York, Helga Reidemeister sent la necessitat de trobar persones que en un context de pànic generalitzat siguin capaces de reflexionar amb serenitat, i troba quatre dones procedents de quatre països diferents. La novel·lista Arundhati Roy, que ha deixat una carrera d'èxit per dedicar-se de ple a la lluita contra la guerra i la globalització. Stascha Zajovic, fundadora del grup Dones de Negre. Jamila Muhajed, editora de l'única revista per a les dones d'Afganistan. Sissy Farenthold, a qui la guerra de Vietnam va portar a abandonar la seva carrera per convertir-se en una activista pels drets humans.

Nascuda el 1940 a Halle/Saale, Helga Reidemeister va estudiar belles arts a Berlín. Entre el 1968 i el 1973 es va dedicar al treball social a Märkisches Viertes, Berlín. Entre els anys 1973 i 1978 va estudiar a l'Acadèmia de Cinema i Televisió de la capital alemanya (DFFB). És realitzadora de documentals des de 1971. També exerceix com a professora en diferents institucions alemanyes i estrangeres des de 1988.

Filmografia:
Wohnste sozial, haste Qual (1971); *Der Gekaufte Traum* (1977); *Von wegen Schicksal* (1979); *Mit starrem Blick aufs Geld* (1983); *Drehort Berlin* (1987); *Aufrecht gehen, Rudi Dutschke - Spuren* (1988); *Im Glanze dieses Glückes* (1991); *Rodina heißt Heimat* (1991); *Frauen in Schwarz* (1997); *Im leben bleben* (1998); *Lichter aus dem Hintergrund* (1998); *Gotteszell - Ein Frauengefängnis* (2001); *Texas-Kabul* (2004)